

The image is a full-page illustration. At the top, a large tree with vibrant yellow and orange autumn leaves frames the scene. Below the tree, the title 'Verrast door de liefde' is written in a large, elegant, brown cursive font. Underneath the title, the author's name 'JULIA BURGERS-DROST' is printed in a smaller, black, all-caps sans-serif font. The main illustration shows a man and a woman sitting on a dark wooden bench, viewed from behind. They are looking out over a calm body of water towards a distant shoreline with trees. A golden retriever is standing on the sandy ground to the right of the bench. The ground is scattered with fallen autumn leaves. The overall mood is peaceful and romantic.

JULIA BURGERS-DROST

VERRAST DOOR DE LIEFDE

Julia Burgers-Drost

Verrast door de liefde

Westfriesland

Eerste druk in deze uitvoering 2009

NUR 344

ISBN 978 90 205 2971 5

Copyright © 2009 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

‘Tot morgen, Bente.’

‘Tot morgen, Thijs.’

Bente loopt met haar tas in de ene en de fiets sleutel in de andere hand de dierenartspraktijk van Thijs van Baren uit. Het is een drukke dag geweest. Het ochtend- en ook het middagspreekuur zijn iedere dag opnieuw druk. Meer dan eens wordt met de afspraken te laat begonnen.

Vandaag was een dag waarop alles tegenliep. Noodgevallen, dieren die acuut hulp nodig hadden, waren ook geen uitzondering.

Tot twee maal toe moest Thijs een doodziek dier laten inslapen. Daar raakt Bente, gevoelig als ze is, nooit aan gewend.

Honden waarvan de staarten niet meer kwispelen, katten waar de levenslust al uit is verdwenen. En dan de vaak huilende bazen en bazinnen. Als ze met hun dode huisdier in een mand de praktijk verlaten, zou ze het liefst een deuntje meehuilen. Ook al zegt haar verstand dat het een zegen is dat de beesten niet hoeven te lijden. Nee, het was echt een dag waarop voor haar de vlag halfstok mag.

Buiten gekomen overvalt haar een flinke nevel die bezig is van naam te veranderen: mist. Het is vroeg donker. Op de grote parkeerplaats waaraan de praktijk van de dierenarts grenst, rijden al veel auto's huiswaarts.

Ze klikt het slot van haar fiets open en zet haar tas in het stuurmandje. Langzaam fietst ze richting centrum waar ze een klein flatje huurt.

Het kost haar meer moeite dan normaal om de vervelende momenten van de dag van zich af te zetten. Dolgraag wilde ze dierenartsassistente worden, al vanaf de basisschool. Dieren genezen, mensen blij maken, dat soort dingen had ze in gedachten. Haar moeder en zus lachten haar vierkant uit toen ze thuis vertelde ontdekt te hebben dat het lang niet altijd rozengeur en maneschijn is in dit vak.

Eelt op haar ziel zal ze wel nooit krijgen. Maar veranderen van baan is ook al zoiets. Dat betekent opnieuw in studieboeken duiken en daar heeft ze geen zin in.

Thuisgekomen zet ze haar fiets veilig weg in de berging die bij het complex flats hoort. Op weg naar de eigen verdieping komt ze zoals gewoonlijk medebewoners tegen die ze slechts van zien en horen kent. Contact heeft ze in het halve jaar dat ze hier woont niet gemaakt. Sinds ze een paar keer te snel is geweest met vriendschappen sluiten, is ze voorzichtig geworden. Toen ze de huidige woonruimte kon krijgen, besloot ze dan ook afstand te bewaren. Mocht er iemand aanbellen en om een pakje boter of kommetje melk vragen, dan is ze echt niet te beroerd om behulpzaam te zijn.

Het is immers: beter een goede buur dan een verre vriend?

Wat is het dagelijks een gevoel van triomf om haar eigen huisje binnen te komen. Niet dat ze het huis bij haar moeder en zus niet prettig had. Maar aan een eigen leven kwam ze niet toe. Mam, hoe zorgzaam ook, kan erg dominant zijn naar haar dochters toe. Cleo schijnt niet anders te willen, ze toont zelden initiatief tot wat dan ook. Ze is een paar jaar jonger dan Bente, maar in haar doen en laten komt ze veel jonger over. Bovendien is wat moeder zegt voor haar waarheid en wet.

Hoewel de flat belachelijk klein is, kan Bente er haar bezittingen netjes kwijt. Toen Cleo de flat voor het eerst zag, riep ze uit: 'Alles hier zou in één doorzonkamer van flinke afmetingen passen!'

Het klaarmaken van een avondmaaltje is ook zoiets. Ze geniet ervan om boodschappen te halen en uit te zoeken wat er zoal op tafel komt.

Vandaag maakt ze het zich gemakkelijk. Pasta, saus uit een potje en een ons of twee gehakt.

Pas na het eten, als de mini-afwas verleden tijd is, voelt ze vermoeidheid opkomen. Dat is dan ook geen wonder na een heftige werkdag.

Met een boek kruipt ze op de bank onder een plaid. Al snel is ze verdiept in de problemen van een vrouwelijke detective. Dat is nog eens een ander beroep dan het hare! Spanning, vooral succes en een beetje erotiek. Het zal wel geen zuivere weerspiegeling van de werkelijkheid zijn, maar het verhaal is zo boeiend dat ze net zo lang leest tot het boek uit is.

De volgende dag is ze als eerste in de praktijk en al snel rinkelt de telefoon. Mensen die afspraken willen maken.

Thijs komt, ook al telefonierend, gehaast binnen. Ze knikken elkaar toe en tussen een paar telefoontjes door haast Bente zich naar de kleine keuken die de praktijk rijk is om koffie te zetten. Thijs en zijn vrouw hebben een gezin met zes kinderen en wonen boven de praktijkruimte. Van ontbijten komt het er bij de vader vaak niet van. Dus koffie met een flink stuk koek is altijd welkom.

Wanneer Bente bezig is de afspraken voor de dag op de computer door te kijken, komt de eerste patiënt, een nog jonge hond, binnen. Aan de lijn een vrouw die Bente vrolijk goedemorgen wenst. 'En dan die mist! Vannacht moet het helemaal bar zijn geweest. Heb je het gehoord? Overal in het land zijn er kettingbotsingen geweest!'

De jonge hond keft, springt als een dolle rond en als er een man binnenkomt met een reismand waarin een kat zit, kent zijn vreugde geen grenzen. De kat blaast en gehaast zet de eigenaar de mand op de balie.

Thijs komt binnen om de eerste patiënt te halen. Bente buigt zich weer over haar administratie, maar krijgt geen kans om door te werken. De katteneigenaar heeft duidelijk behoefte aan een praatje en uit zijn zorgen over de kat die zich zo anders gedraagt dan normaal. Bente luistert, ze is geen arts en kan geen mening vormen. 'De dokter weet er vast wel raad mee. Zo te zien is uw Moortje levendig genoeg.'

Gelukkig verloopt de ochtend minder hectisch dan de dag ervoor. Er komen mensen om herhaling van medicijnen op te halen en er gaan heel wat zakken voer de deur uit.

Tegen twaalf uur stapt er een man binnen die Bente onbekend is.

'Morgen. Of is het al middag.' Hoewel dat laatste als een vraag is bedoeld, klinkt het niet zo.

Bente likt met haar tong een enveloppe dicht. Halverwege de simpele handeling is het als of alles in haar hele wezen stopt met 'er zijn'.

Ze staart de nieuwkomer aan met haar lichtblauw-groene ogen. Met een schokje komt ze terug in het hier en nu. Herkenning, dat is het goede woord. Ze weet het meteen. Alsof

ze de man ergens van kent. Meteen weet ze zeker dat ze elkaar niet eerder hebben ontmoet.

Ze werpt een blik op haar horloge en stelt vast dat het bijna twaalf uur is.

De man loopt tot vlak voor de balie en legt er zijn gevouwen armen op.

Hij kijkt Bente met een doordringende blik aan en stelt vast dat het dus 'goedemorgen' moet zijn.

'Inderdaad.' Bente legt haar hand op het stapeltje post dat straks de deur uit moet. Wekelijks schrijft ze herinneringen aan de cliënten dat het weer tijd is voor de vaste prikken van hun huisdier.

'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

Ze worden onderbroken door een vrouw die zojuist bij Thijs vandaan komt. Ze heeft twee schattige poedeltjes aan rode lijnen. 'Stuur maar een rekening, Bente! Ik moet nodig dóór naar een afspraak!'

Zowel Bente als de man kijken haar na als ze de praktijk verlaat.

Bente herhaalt haar vraag. Waar of ze hem mee van dienst kan zijn. Hij is niet in gezelschap van een huisdier. Misschien heeft hij die achtergelaten in zijn wagen, dat gebeurt wel meer. Of komt hij vragen om huisbezoek. Dat komt ook voor. Zeker als het om een paard of pony gaat.

'Mijn naam is Theris van Cuylenburg. Maurits, zeg maar Maurits.'

Hij buigt over de balie heen en steekt Bente een hand toe.

Bentes hand verdwijnt in de grote knuist, ze stottert haar naam.

'Bente, dat hoorde ik die vrouw net zeggen. Wel, Bente, ik heb een probleem. Ik ben voor mijn werk vaak en lang buitenlands geweest. Omdat ik voor mezelf ben begonnen, dacht ik honkvast te zullen zijn en vandaar dat ik een hond heb aangeschaft.'

Bente knikt. Ze vraagt zich af wat voor soort werk deze man, Maurits, heeft gehad. Zijn huid is tanig, zijn uiterlijk nonchaland. Vast geen kantoorbaan of een job die hem dwong binnenshuis te zijn.

'En nu komt het: ik heb me laten verleiden een vriend behulp-

zaam te zijn. Minstens een paar maand zal ik van huis zijn. Het probleem is mijn jonge hond, die wil ik niet in een asiel stoppen. Ik zoek een betrouwbaar adres waar mijn golden retriever kan logeren. Geen van mijn kennissen is daartoe bereid. Vandaar mijn bezoek. Ik ga ervan uit dat de dierenarts wel een adres voor me heeft.'

Bente is om een antwoord verlegen. Ze wil van harte deze aardige man behulpzaam zijn. Maar hoe? Ze weet zeker dat Thijs geen lijstje op zijn bureau heeft met namen van logeeradressen.

'Ik kan het de dokter vragen. Maar ik weet echt niet of hij u helpen kan.'

Maurits kijkt naar het gezichtje met de blanke huid dat naar hem is opgeheven. Lang, oranjekleurig haar springt eromheen. Ze duwt af en toe een lastige lok naar achteren. Hij vraagt zich af hoe het aanvoelt, dat wonderlijk gekleurde haar. Die tint komt vast niet uit een potje of tube. Even vergeet hij waarvoor hij hier is.

Thijs komt zijn behandelkamer uitstappen met een vers geprint papier in zijn hand. 'Hoor eens, Bente, ik heb hier de verzoeken van...'

Dan pas ziet hij dat Bente met een 'klant' bezig is.

Bente staat op. 'Thijs, heb je even? Deze meneer hier heeft een hond en het probleem is...'

Thijs knikt. De man moet zelf maar vertellen wat dat probleem dan wel mag zijn. Problemen met honden horen niet bij de balie besproken te worden, maar in de behandelkamer. Hij kijkt de wachtruimte door, ziet echter nergens een hond. Soms kruipen bange dieren weg, verstoppen zich onder één van de stoelen. Dat is nu niet het geval.

'Ik moet vrij onverwachts naar het buitenland. Nu zit ik met mijn hond, Goldie. Meenemen is geen optie. Ik zoek een logeeradres. Maar het moet wel vertrouwd zijn. Maakt me niet uit wat het kost. Ik dacht dat jullie hier me wel verder zouden kunnen helpen.'

Thijs veegt met zijn vrije hand over zijn gezicht in een gebaar alsof hij voelt of de baard niet voortijdig is aangegroeid.

'Er is vast wel een hondenhotel of iets dergelijks. Ik heb wel adressen waar mensen in de vakanties hun hond afleveren.

Maar als het voor langere tijd is, kan dat aardig in de papieren lopen!’

Maurits schudt zijn hoofd. Zoiets zoekt hij niet.

‘Ik wil een privé-adres. Misschien bij iemand die zelf honden heeft en er niet tegen opziet er nog een logee bij te krijgen.’ Hij kijkt bijna dwingend van Bente naar Thijs. ‘Ik kan me niet voorstellen dat er in jullie bestand niemand zit die in aanmerking komt.’

Bente merkt aarzelend op dat ze wel wil zoeken, mits Thijs het ermee eens is. Thijs schudt verstoord zijn hoofd. Het moet niet gekker worden. Ze laten zich niet zondermeer voor iemands karretje spannen. ‘Meneer, er is internet. U kunt daar zelf op zoeken, zou ik denken. En anders zet u een advertentie in de krant. Of hangt er één op bij de supermarkt. Misschien is het prikbord van het scholencomplex aan de overkant ook een optie.’

Thijs legt het papier uit zijn hand op het bureau. ‘Kleurplaten, Bente. De basisschool wil graag dat we kleurplaten met Sinterklaas of zoiets leveren en er een wedstrijd van maken. Zoals vorig jaar omstreeks dierendag. Wij spelen voor jury. Dat alles in het kader van het thema huisdieren of iets dergelijks. Maak jij dat in orde?’

Maurits staat daar alsof hij wortel heeft geschoten. Tevreden is hij niet met het antwoord dat hij van Thijs kreeg.

Thijs’ aandacht wordt naar een nieuwe patiënt getrokken: een schreeuwende kat die door een man in een oranje werkpak stevig wordt vastgehouden. ‘Kwam onder een auto, ginds. Ik ben bezig met de straat... alsjeblieft, dokter. Laat zien wat je kunt.’ Thijs neemt man en kat mee naar de behandelkamer. De stratenmaker komt al snel weer naar buiten, lacht naar Bente en vraagt waar hij zijn handen kan wassen. ‘Straatvuil, daar ben ik aan gewend. Maar kattenbloed is wat anders.’

Bente gaat de man voor naar het keukentje en zet de kraan voor hem open. ‘Zeep... en daar hangt een handdoek. Wacht, ik zal uw handen eerst met een stuk papier schoonmaken. U zag het ongeluk gebeuren?’

Maurits volgt het gesprekje, de deur naar de keuken staat open.

‘Als je eens wist wat wij in ons werk zoal zien gebeuren, op

straat. Zou je een boek over kunnen schrijven. Nu weer die kat. Maar ik heb ook weleens een vrouw, een meissie zoals jij, uit de handen van een grote kerel moeten peuteren. Nou ja, met een collega dan. Meteen de politie bellen... wat een zegen zijn de mobieltjes. Nietwaar?’

De handen zijn schoon, Bente krijgt op haar ene schouder een klopje. ‘Als die kat van niemand is, wil ik hem wel hebben.’

Bente vraagt of hij geen hond te logeren wil. ‘Heb je die dan in de aanbieding? Dank je wel, mijn vrouw moet niks van honden hebben.’

Lachend verlaat hij de praktijk.

Maurits vraagt of dit vaker gebeurt. Verkeersslachtoffers. ‘Soms. Er is ook een dierenambulance en de bestuurders weten ons vaak te vinden. Of ze gaan naar een andere praktijk, net waar ze het dichtst bij zijn. Maar eh... ik denk niet dat ik u kan helpen. Misschien is adverteren nog wel het beste...’

Maurits knikt. ‘Ik kom van de week nog wel even vragen of je iemand voor me gevonden hebt. Mag ik hier ook een briefje met het verzoek ophangen? Hebben jullie niet zo’n prikbord met...’ Al pratend ontdekt hij een prikbord, vlak bij de ingang. Er hangen briefjes op met te koop aangeboden kittens en puppies, maar ook een reclamefolder voor een middel tegen wormen bij honden en katten.

‘Ik heb wel een briefje. Moment. Alstublieft. En een pen.’

Heel even raken de grove vingers van Maurits die van Bente. Hij grijnst om wat hij ziet. De slanke vingertjes van de assistente van de dokter naast die van hem, wat een verschil.

In een praktisch onleesbaar handschrift stelt hij zijn verzoek op. Bente schudt haar hoofd. ‘U krijgt een onvoldoende voor schoonschrijven. Wacht, ik maak wel een briefje op de computer. Zo klaar!’

Maurits is – ten dele – tevreden. Hij had niet anders verwacht of hij zou het pand verlaten met een lijst namen.

Bente gaat in de weer met de computer en ze is nog maar net klaar of Thijs roept haar.

‘De kat. Ik moet even assisteren.’

Ze haast zich weg en voelt de blikken van deze eigenaardige man in haar rug. Maurits gaat zuchtend op een van de stoelen zitten, pakt een tijdschrift van een tafeltje waarop de kop van

een cypersche kater hem venijnig aankijkt.

Bente is al snel terug. 'De kat blijft in leven. Hij is nog gechipt ook, de dokter kan zo achterhalen wie de eigenaar is. Die zal wel schrikken, denk ik.'

Maurits gooit het tijdschrift terug op de tafel en beent naar de balie. 'Lang leve de stratenmakers dan maar.'

Bente knikt. 'Zo is het. Hij had het dier ook kunnen laten creperen, gebeurt vaak genoeg. Hier, uw briefje. Zo is het tenminste leesbaar!' Dankzij de computer en printer krijgt hij een als gedrukt briefje in zijn hand dat hij zwijgend tussen de medicijnaanbieding en een kladje waarop foto's van een nest rode katjes, prikt.

'Ik hoop dat iemand erop afkomt.' Bente voelt zich onhandig, vreemd is dat toch. Ze kan zo goed met mensen omgaan, zelden zijn er op dat gebied problemen. Moet je haar nu zien! Mama en Cleo zouden haar vierkant uitlachen.

'Eind van de week kom ik terug.' Het klinkt dreigend, wat Bente doet huiveren. De man met de lange achternaam – Theris van Cuylenburg – steekt een hand op en beent de praktijk uit. Bente veert op, neemt de moeite naar het raam te lopen om te zien waar hij heen loopt. Waarschijnlijk heeft hij zijn wagen op de grote parkeerplaats staan. Die man past niet in een Mini, hij zal wel een SUV hebben...

Ze krijgt gelijk.

Maurits Theris van Cuylenburg stapt in een donkerblauwe wagen die van boven tot onder bespat is met modder die de kleur van de auto doet vervagen.

Hij draait de auto, rijdt vlak voor de praktijk langs en kijkt naar binnen, waar hij één moment oogcontact heeft met de assistente van de dierenarts.

De vlammen slaan Bente uit. Wat moet die man denken. Dat ze nieuwsgierig naar hem is of zoiets? Nou ja, dat moet ze toegeven: dat is ze ook.

Hij is beslist geen doorsnee man.

Even later komt een stralende Thijs de wachtkamer in. 'Ik heb de eigenaar van de kat gebeld. Tjonge, wat was die vrouw dankbaar, zeg. De kat was een cadeautje van haar inmiddels overleden man. Ze was het dier al twee dagen kwijt. Ze tetterde zo hard dat mijn oor er doof van zou worden. Pure reclame

voor het chippen van huisdieren. Ze vroeg ook nog wat voor beloning de stratenmaker in een geval als dit zou verwachten.’ Nu moet Bente lachen. Alsof er dagelijks stratenmakers met katten, meer dood dan levend, binnenkomen. Maar het voorval maakt wel dat haar dag niet meer stuk kan.

Later, thuis in haar flatje, kan ze de gedachte aan Maurits – met de lange achternaam – niet van zich afzetten. Stel dat ze aanbod zelf op de hond te passen. Overdag zou ze hem – o nee, het is een háár! – mee kunnen nemen. Mits Thijs er niets op tegen heeft. Leuk voor de patiënten en hun baasjes. Een hond in huis is gezellig, ze zal verplicht zijn hem uit te laten, dat betekent een portie beweging.

Eigenlijk vindt ze het nog niet eens zo’n gek idee. Morgenochtend meteen zal ze het héél voorzichtig aankarten bij Thijs.

De volgende morgen is ze voor de vastgestelde werktijd aanwezig. De school in de buurt wil dat ze samenwerken in verband met een thema over huisdieren. Een kolfje naar haar hand. Op internet zijn genoeg kleurplaten te vinden. In afwachting van wat de leraren zelf inbrengen, gaat ze vast op zoek: lang leve internet. Wat een kleurplaten zijn er te printen. En in deze tijd van het jaar is het ook niet moeilijk een tekening met Sint of Piet op te scharrelen.

Ze stelt zich de kleurende kinderen voor, allemaal in de hoop dat ze winnen.

De deur van de praktijk vliegt open, een man stuitert naar binnen. Zonder huisdier, net als Maurits gisteren.

Ze meent hem van gezicht te kennen. Even later weet ze het zeker, als ze naar de praktijk fietst, wordt ze af en toe door hem gepasseerd.

‘Hoi, ik ben Jan Wachter. Werk hier op de basisschool. En ik kom om over de jaarlijkse wedstrijd te praten... je weet wel, de kleurplaten.’

Een leraar van de basisschool. Nog jong, iets ouder dan Bente zelf.

Spits gezicht met een glasbril en onder de lange neus vrolijkt een strak snorretje de boel wat op.

‘Ik was al bezig.’ Bente zegt het op een verdedigende toon. ‘Ik dacht al dat de boodschap niet goed was overgekomen. Het is de bedoeling, mevrouw, dat ik de kleurplaat aanlever. U mag het origineel honderd keer printen en de wedstrijd uitschrijven. En als ze ingekleurd zijn, zouden we het geweldig vinden als jullie ze hier aan de wand wilden ophangen. U, of de dokter zelf, mag ook wel een spreekbeurt bij ons geven. Zouden we erg waarderen.’

Nu hij zijn zegje heeft gedaan, krijgt hij belangstelling voor de persoon van Bente.

‘Ik ken u ergens van. Ik zeg maar jij. Klopt het dat we dezelfde route fietsen, vroeg in de morgen?’

Bente lacht om zijn directe manier van doen. ‘Klopt helemaal. Ik meende ook al een bekend gezicht te zien. Kom maar op met je tekening. Ben je daar zo goed in?’ Ze laat zien wat ze zoal op internet heeft gevonden. Knap als deze Jan Wachter dat kan verbeteren. Hij knikt. ‘Zoiets had ik ook in gedachten. Maar als we het zelf leveren, is het origineel. Toch? Morgen voor schooltijd krijg je mijn tekening.’

Bente aarzelt met een reactie, zegt toch wat ze denkt. ‘Is het niet beter dat jullie op school zelf zorgen voor het uitprinten?’ Jan Wachter grijnst en tikt met een vinger aan zijn snor. ‘Gelijk heb je. Ware het niet dat onze printers stuk zijn. En het is afwachten wanneer de monteur langskomt. Behoorlijk lastig. Maar dacht je dat er geld was voor een nieuwe? Vergeet het maar. Bezuinigen en nog eens bezuinigen.’

‘In dat geval...’ knikt Bente. ‘Thijs zal wel akkoord gaan. Wat kost een stapel printpapier nu eigenlijk? De kinderen van nu zijn de toekomstige klanten, zo is het toch?’

‘Heb je ook belangstelling voor een hond? Tijdelijk, als logee?’ informeert ze als Jan Wachter naar de deur loopt. Hij blijft staan, kijkt haar verwonderd aan. ‘Waarom denk je dat? Vreemde vraag.’

Bente komt op een idee.

‘Vraag het eens aan je leerlingen. We hebben een cliënt die met een hond in zijn maag zit...’ Ze horen gelijk de merkwaardige woordspeling.

‘Nieuwe zin, probeer het gewoon nog eens!’, adviseert hij alsof

hij voor de klas staat en Bente een leerling is. Ze lacht en legt hem het probleem van Maurits voor.

‘Ik kan het proberen. Maar beloven kan ik niets. Ik kan wel een briefje bij ons ophangen. Gebeurt wel vaker als men bijvoorbeeld een nest poesjes heeft.’

Met een advertentie in zijn zak gaat Jan Wachter op weg naar school.

Bente knikt tevreden.

Aardige meester. Maar ze peinst er niet over om op te staan en hem door het raam na te staren.

HOOFDSTUK 2

Binnenstappen in haar flatje is dagelijks een feestje. Zo dankbaar is Bente voor haar eigen plekje. Zélf weten wat er gegeten wordt en hoe laat ze naar bed gaat. Want thuis bij moeder en zus was het dagelijks vaste prik, om kwart over tien riep mama: 'Hoogste tijd om te gaan slapen. Morgen moeten we allemaal weer aan het werk en dan moet je fris zijn!'

Eén keer in de week gaat Bente thuis eten om bij te praten. Haar moeder leidt een druk leven. Commissies, clubjes, vrijwilligerswerk. Cleo is treinstudente, reist een paar keer in de week op en neer naar Amsterdam waar ze klassieke talen studeert. Ze laat zich zelden tot nooit uit over haar studentenleventje. Jammer is dat, vindt Bente.

Lampen aan, thermostaat hoger. Bente huivert. De late herfst en winter zijn niet haar favoriete maanden. De dagen zijn akelig kort, vooral als het de hele dag regent en ook nog eens waait.

Het kost haar altijd moeite om de gebeurtenissen van de dag achter zich te laten. Diergeneeskunde, een prachtig beroep om je in te bekwamen. Maar ze zal nooit wennen aan de momenten waarop alle hulp en kennis tekortschiet. Die laatste prik, de laatste knuffel.

Huilende eigenaren. Ook mannen die proberen zich groot te houden. Die momenten zijn er vaak te veel, te zwaar ook.

En dan, bedenkt Bente, zijn er nog mensen die roepen: 'Dat wéét je toch als je een beest neemt!'

Ze kan niet anders dan telkens denken aan de man met de moeilijk te onthouden achternaam. Maurits Theris van Cuylenburg. Ze hoopt voor hem dat hij ondertussen een logeeradres voor zijn Goldie heeft gevonden.

Terwijl ze roerbakgroenten aan het gehakt toevoegt, krijgt ze telefoon van haar moeder. Het wekelijkse etentje kan niet doorgaan, Cleo en ook mama zelf hebben griep. 'En ziek dat we ervan zijn. Nee, je hoeft niet te komen, we redden het met hulp van de burens prima. Zorg er maar voor dat je het zelf niet krijgt!' 'Je moet ook een grieprik halen, mama. Nee, nee, dat is geen teken van zwakte. Je krijgt elke winter griep, dat alleen al is een reden om het te doen.'

Bente moet niet zo zeuren, ze is oud en wijs genoeg om zelf te bepalen waar ze voor kiest.

Berustend houdt Bente zich weer bezig met haar potjes en pannetjes. Sommige van haar vriendinnen hebben een volwassen relatie met hun moeders. Een gelijkwaardige relatie. Luisteren en praten. Zelf kent ze dat niet. Zij is het die moet luisteren. Mama weet alles beter.

Ook nu Bente volwassen is en zichzelf op alle gebied weet te redden.

Moeder weet het beter.

En ze heeft weinig hoop dat dit ooit zal veranderen.

De volgende dag is het weer zo mogelijk nog natter en koud.

‘Morgen, Thijs!’

‘Morgen, Bente.’

Lampen aan, de grote plant in de hoek van de wachtkamer water geven, koffiezetten en de computer opstarten. Dat alles is klaar vóór het eerste telefoontje binnenkomt.

De pakketpostbode brengt dozen met medicijnen en grote zakken hondenvoer. Bij wijze van uitzondering is het Thijs die de koffie inschenkt.

‘Een hartversterking.’

Dankbaar drinkt Bente haar mok in een keer leeg. Ondertussen ‘bladert’ ze op de afsprakensite in de computer. Thijs is bezig met de voorbereidingen voor een operatie, nadat hij de patiënten in de ziekenboeg heeft gecontroleerd. De meeste dieren houden zich rustig, met één uitzondering. Een geopereerde kater is het niet eens met zijn gevangenschap en jammert constant.

‘Morgen. Daar ben ik weer.’

Bente schokt rechtop, ze had nog geen cliënt verwacht. Het is de man die sinds eergisteren niet van haar netvlies is af te krijgen. Maurits Theris van Cuylenburg. Hij kijkt haar vriendelijk aan, schudt de regendruppels van zijn parka en stapt op de balie af. ‘Ik kom even zeggen dat ik een adresje voor Goldie heb gevonden. Een jong stel bij mij in de buurt heb ik bereid gevonden. Mits er geen onverwachte dingen gebeuren. Het vrouwtje is namelijk zwanger. Ze zegt dat alles volgens plan verloopt, maar zeker weten doe je zoiets toch nooit. Hond én

pasgeboren baby gaat niet samen. Zeggen ze. Enfin, ik ben zo vrij geweest het adres van deze praktijk op te geven voor het geval dát.'

'O.' Is alles wat Bente weet te verzinnen. Pas als Maurits de deur achter zich dichttrekt, realiseert ze zich dat hij hen min of meer voor het blok zet. Enfin, het is te hopen dat die baby zich aan de regels houdt.

Maar dat doet de baby niet. Twee weken later, vlak voor Sinterklaas, stormt een nog jonge man de wachtkamer in. Met een onwillige hond aan een riem. 'Luister, mevrouw... ik laat dit beest hier achter...'

Bente komt overeind.

'U moet op uw beurt wachten. Hebt u een afspraak?' zegt ze op strenge toon. De wachtende hondenbazen en -bazinnen staken hun gesprekken om de gebeurtenis te kunnen volgen.

Uit de spreekkamer komt een man met een hondje aan een riem, loopt naar de balie en roept: 'Kom maar op met de rekening. Dat zal wel weer in de papieren lopen.'

Bente knikt en loopt om de balie heen naar de nieuwkomer met hond.

'Momentje, ik kom zo bij u. Dan kunt u afrekenen,' zegt ze over haar schouder.

'Alsjeblieft. Ik kon me hier vervoegen als er iets mis ging. Dat is de afspraak. Wij hebben op Goldie gepast maar dat lukt nu niet meer. Mijn vrouw is vroegtijdig bevallen. Ik haal de spullen van dit beest even uit mijn auto...'

Bente krijgt de riem in een hand gedrukt. Ze kijkt verbijsterd naar de hond die gaat zitten, pal boven op de neuzen van haar schoenen.

'Volgende patiënt. U, mevrouw De Graaf?' Thijs is gehaast, de behandeling van twee dieren is uitgelopen. Vervelend dat de mensen wachten moeten. Er wordt al snel gemopperd.

'Goldie...' hijgt Bente. De hond kijkt op, het is of hij glimlacht, vindt Bente. Idiote gedachte, maar zo komt het op haar over.

De kersverse vader kwakt een grote plastic tas met de opdruk van een bouwmarkt voor haar neer. 'Bakken, voer, botten, alles zit erin. Tot ziens.' Een van de wachtenden roept hem na:

‘En wat is het, een jongen of een meisje?’

Even blijft de ex-oppasser staan. ‘Van allebei één!’ En weg is hij.

De mensen beginnen weer te kwebbelen. Baby’s én een hond, dat is vaak moeilijk te combineren. ‘Hebben jullie hier dan een oppascentrale, mooie service!’ merkt iemand op.

Bente staat vastgenageld midden in de wachtkamer. ‘Natuurlijk niet, we zijn er echt ingeluisd. Enfin, ik zie wel... Niemand van jullie heeft gelegenheid om een week of wat op deze hond te passen?’

Goldie gaat staan en blaft drie keer als antwoord.

Bente loopt besluiteloos met de hond aan de riem terug naar haar plaats. Ze bindt het uiteinde van de riem aan haar stoel, Goldie gaat gehoorzaam naast haar zitten.

‘Hè hè, eindelijk kan ik van mijn centen afkomen. Vertel het maar, mevrouwetje.’

Bente drukt op een computertoets en even later spuugt de printer de rekening uit. ‘Wilt u herhaling van het medicijn?’

Niet nodig.

‘Volgende patiënt.’ Thijs loopt de wachtkamer in, kijkt op zijn horloge. Hij is iets ingelopen.

‘Wat moet dat met die hond, van wie is-ie?’ vraagt hij als zijn oog op Goldie valt. ‘Vertel ik straks wel!’ Bente grist de hoorn van het telefoontoestel. ‘Praktijk dokter Van Baren, met Bente.’

Tegen half zes is het laatste dier geholpen. Bente zakt achterover in haar stoel en slaakt een zucht. Goldie jankt zacht.

‘Dorst... ik ben een sukkel. Kom, dan neem ik je mee naar de keuken. Wat een toestand, maar jij kunt er niks aan doen dat je baas knettergek is.’

Even later slobbert Goldie een bak water leeg, schudt met haar kop, wat de spetters rond doet vliegen.

‘Is die hond nog niet weg? Van wie is dat dier?’

Bente doet kort verslag van de situatie. Thijs kijkt donker. ‘Dat gaat toch niet. Hier wil ik haar niet hebben. De hokken zijn bestemd voor geopereerde dieren. Wat denkt die eigenaar wel? Verantwoording afschuiven. Het moet niet gekker worden. En zelf wil ik hem of haar niet in huis hebben. We hebben, zoals je weet, al drie honden!’

Bente kijkt naar de hond, die opnieuw op de punten van haar schoenen is gaan zitten. ‘Zal ik haar dan maar mee naar huis nemen? We kunnen haar toch moeilijk naar het asiel brengen. Of zal ik bellen naar het hondenhotel of ze daar een plaatsje hebben? Ook al wilde de eigenaar dat beslist niet.’

Thijs kijkt naar Goldie, dan naar Bente. ‘Jij? In je flatje? Dat is amper groot genoeg voor één mens. Maar als je denkt dat het je lukt, ga je gang. Overdag kan het beest hier aangeliend in de keuken zitten. Maar jij, kun je fietsten met een hond aan de lijn naast je? Vraag is of het dier dat gewend is.’

Opeens vindt Bente het een uitdaging, ze ‘ziet’ de interessante kop van Maurits Theris van Cuylenburg voor zich. Wel een goed idee dat hij bij haar in het krijt komt te staan.

‘Ik zal het proberen. Maar ik moet die zak met spullen ook mee zien te krijgen. Regent het nog?’

Thijs schudt zijn hoofd. ‘Het is droog. Rijd eerst een rondje, hier op de parkeerplaats om te zien of het je lukt. Anders zal ik genoodzaakt zijn je te brengen. En te halen, tot dat zorgzame baasje terug is. Wie is die eigenaar precies en waarom kon hij zijn hond niet meenemen?’

Veel wijzer kan Bente haar chef niet maken.

‘Hij heet Theris van Cuylenburg. Dat is alles wat ik weet. Wat als hij nooit terugkomt? We hebben niet eens een adres.’

Thijs heeft haast. Hij heeft tussen zeven en acht nog een paar afspraken. Zijn vrouw neemt in dat geval de taak van Bente op zich.

Bente schiet in haar jas en loopt met Goldie naar buiten. Thijs slaat haar vanuit de deuropening gade. ‘Het lukt!’ roept Bente. Het is duidelijk dat Goldie gewend is om naast een fiets mee te lopen.

Tot ze aangeeft haar behoefte te moeten doen. Bente remt en springt van de fiets. ‘Netjes, in de goot. Daar laten we het maar liggen.’

Ze rijdt terug naar de praktijk. Thijs komt naar buiten met de tas van Goldie. ‘Ik zal hem achterop de bagagedrager zien vast te krijgen. Doe alsjeblieft voorzichtig, Bente. Eerlijk zeggen als het niet gaat. Zeg, we dienen een gepeperde rekening bij die hoe-heet-hij-ook-alweer.’

Hij kijkt zijn assistente en haar logee bezorgd na. Het moet niet

gekker worden, vindt hij. De baas van Goldie kan erop rekenen dat hij na thuiskomst er flink van langs krijgt.

Een hond in huis.

Bente die als klein kind ooit een hondje heeft gehad, was vergeten wat er zoal komt kijken bij de verzorging van een huisdier.

Goldie is gewillig, daar ligt het niet aan. Maar ze is ook dwingend aanwezig. Waar Bente gaat of staat, wil Goldie ook zijn. Het liefst kruipt ze stijf tegen Bente aan, als ze op de bank ploft om na een drukke werkdag eindelijk tot rust te komen.

Kop op schoot, een poot op haar handen. Een zacht, tevreden geknor.

Voor het bedtijd is, lopen ze samen een blokje om. Ze zijn niet de enigen. En elke keer dat ze een mens met hond passeert, wordt er vriendelijk gegroet.

Als Bente wat later een douche neemt, ploft Goldie vlak voor het gordijn neer.

‘Als je maar weet dat je in de keuken slaapt, dame!’ roept ze terwijl ze zich afdroogt. Een mand, die heeft ze niet gekregen. Misschien ligt er op de praktijk nog één in de berging.

‘Je krijgt een dekentje. En een kussen. Prima toch?’

Maar als Bente midden in de nacht wakker wordt, krijgt ze de schrik van haar leven. Vlak naast haar ligt een snurkende Goldie.

Ze berust. Het is immers maar tijdelijk?

Het is toch nog een hele toer om 's ochtends met een aangelijnde Goldie door het verkeer te manoeuvreren. Scholieren slingeren op hun fietsen al naar gelang het hen past over de straat. Bente vraagt zich in alle ernst af of ze zelf ook ooit zo 'n slordige verkeersdeelneemster is geweest. Ze kan het zich niet voorstellen.

Thijs zegt opgelucht te zijn als hij zijn assistente gewaar wordt. ‘En?’ grijnst hij.

‘Nou, ik heb in ieder geval lekker warm geslapen!’ Helemaal fout, beweert Thijs. Een hond hoort in de mand. ‘Een mand. Hebben wij ergens nog een mand slingeren?’ vraagt Bente zich af terwijl ze het lange haar in een knot draait en vastspeldt.

‘Ik denk het wel. Neem maar mee wat je kunt gebruiken.’ Ze vindt een paar afdankertjes plus kussens, die er niet fris uitzien. Een nieuwe hoes zou wonderen doen. ‘Daar ga jij niet mee fietsen, Bente. Ik breng dat ding vanavond wel even langs.’

Ze schuift de mand onder haar bureau en legt er een dekentje in.

Alsof ze het gewend is, zo kalm stapt Goldie erin. Ze draait een paar keer rondjes, ploft dan tevreden neer en sluit de ogen.

‘Daar heb je de schoolmeester, handel jij het maar af. Ik laat me nergens voor strikken!’ En weg is Thijs.

Jan Wachter komt de kleurplaten brengen. ‘Zoek maar uit welke de zogeheten mooiste is, Bente. En wat ik vragen wilde... we sluiten het project over huisdieren af. Ik zou – namens de collega’s – willen vragen of de dierenarts op school een praatje zou willen houden. Met als onderwerp wat er zoal in een praktijk als hier gebeurt. Wel leuk houden, geen zielige verhalen over beesten die moeten inslapen. Wat denk je, zou...’ Bente steekt beide handen op.

‘Stop voor je verder gaat, Jan. Mijn baas is echt niet te porren voor zoiets, hij zei het net nog. Maar als je het met mij ook aankunt... ik wil wel. Het lijkt me zelfs leuk. En ach, ik weet best veel te vertellen over onze praktijk. Alleen al de gesprekken hier, in de wachtkamer, zijn een inspiratiebron. Overleg maar op school en laat het me weten.’

Goldie, diep in slaap, snurkt zeer hoorbaar wat Jan doet rondkijken.

‘Draaien jullie cd’s met dierengeluiden als achtergrondmuziek?’

Goed idee, vindt Bente en wijst onder het bureau. ‘Loop maar om de balie heen, dan zie je waar het geluid vandaan komt. Misschien neem ik haar wel mee als ik de spreekbeurt kom houden.’

Jan zakt vertederd op zijn hurken en krabbelt de slapende Goldie achter de oren. Eén oog wordt geopend, kijkt lodderig naar de persoon die bij de hand hoort. Een tevreden knor en ze is al weer naar hondendromenland.

De eerste patiënt komt aan een riem binnen samen met zijn baasje en gelijk begint de telefoon te rinkelen. Jan springt op.

‘Zie je morgen!’ lacht hij.

Tijdens de koffiepauze bekijken Thijs en Bente de kleurplaten. Thijs schudt zijn hoofd. Afschuwelijk vindt hij de felle viltstift kleuren. ‘Vroeger hadden we kleurtjes. Of was dat ver voor jouw tijd? Nou, die tinten waren heel wat mooier dan deze schreeuwende kleuren. Kies jij maar uit wie de winnaar is.’

Tussen de bedrijven door hangt Bente de kleurplaten op. Een behulpzame vrouw die haar gecastreerde kater komt ophalen doet de suggestie dat Bente beter waslijnen kan spannen. ‘Tegen de muur of voor het raam. Staat leuk en je bent zo klaar.’

‘Bedankt voor de tip!’

Een stuk waslijn is wel te vinden, maar voor knijpers moet ze de stad in.

Op stille momenten houdt Bente zich met Goldie bezig. Ze kletst tegen haar alsof ze antwoorden verwacht. Goldie vindt het best. Luisteren doet ze wel, zonder te begrijpen wat er gezegd wordt.

‘Straks, tussen de middag, gaan we even een boodschap doen. Kun je weer andere honden kijken en ruiken.’

Voor het zover is, moet ze met Thijs overleggen wat de prijzen voor de kleurplaatkinderen moeten worden.

‘Ik had gedacht aan een boek. Iets met dieren. Hoe oud zijn die kinderen eigenlijk? Het gaat toch om één of twee groepen?’

Bente schiet haar jas aan. ‘Kinderen uit groep drie en vier. Heb je nog niet ergens reclamespul liggen? Soms krijgen we van die leuke plastic dieren.’

‘Ach... dat spul geef ik meestel meteen aan onze eigen kinderen. Koop maar wat jij denkt dat geschikt is. Drie prijsjes voor elke groep, lijkt me. Enneh... weet je al wat je gaat zeggen op die spreekbeurt?’

Bente gespt de riem van Goldie vast aan de halsband. ‘Ik denk dat zoiets vanzelf gaat. Ik zal wat reclameplaten meenemen... die met katten is zo inspirerend. Van katten tot poes. Als de kinderen maar geen vragen stellen over hóe de poes zwanger is geworden. Ik zou niet weten hoe ik dat moet uitleggen.’

Thijs grinnikt. ‘Ga jij maar naar het winkelcentrum. Tot zo!’

Een half uur later is Bente terug. Twee broodjes met brie en een zak wasknijpers rijker. En niet te vergeten de cadeautjes

voor de winnaars. Een broodje eten en tekeningen ophangen gaat best samen, ontdekt ze. Goldie heeft van Thijs, die een vertegenwoordiger op bezoek heeft gehad, een enorme kluiif gekregen. ‘Presentje!’ lacht hij. Goldie knaagt hoorbaar en gromt als ze vermoedt dat iemand haar de kluiif wil afpakken. ‘Wil je niet zien, Thijs, wat ik gekocht heb? Twee stripboeken met dierenverhalen, dat worden de eerste prijzen. En verder: puntenslijpers plus potlood waarop een kat staat, stempels met dierenafbeeldingen en daarbij behorend een paar blanco schriftjes.’

Thijs vindt het best. ‘Als je maar niet vergeet de bon op te bergen, als je geld uit de kassa neemt.’

Tussen de bedrijven door probeert Bente aan haar ‘spreekbeurt’ te werken. Al schrijvend schieten haar leuke voorvallen te binnen, waar ze met een paar woorden aantekeningen van maakt.

Ze neemt zich voor vanavond, na het eten, serieus met de spreekbeurt bezig te gaan.

Af en toe kijkt ze tevreden rond, de tekeningen fleuren de wachtkamer beslist op. En iedereen die binnenkomt, heeft een positieve reactie.

Als het middagspreekuur ten einde is, komt Thijs met een goed idee aanzetten. ‘Bente, je zou foto’s – natuurlijk digitaal – moeten maken van dingen die hier zoal gebeuren. Dan kun je een nog leukere presentatie maken. Je kunt mijn nieuwe camera gebruiken.’

Bente knikt, ze is meteen enthousiast.

‘Een operatie met vooral goede afloop... we kunnen een dier fotograferen vanaf dat hij thuis in de mand ligt. Dan krijg je een verhaal. Ik zal erover denken.’

Thijs heeft de hondenmand al in zijn wagen gezet. ‘Ik neem Goldie wel mee, dan hoef je vanavond niet te worstelen met haar.’

Wat een verschil: alleen fietsen of met een Goldie aan de lijn.

Ze arriveert gelijk met Thijs bij de flat. ‘Ik loop mee naar boven, het is een onhandig ding om te versjouden.’

Erg vaak is Thijs niet bij zijn assistente op bezoek geweest, maar elke keer verwondert hij zich weer over de kleine behui-

zing. Bijna te klein voor één mens, met een grote hond als Goldie is dat in zijn ogen zeker zo.

‘Succes ermee. Wanneer komt onze vriend hoe-heet-hij-ook-alweer terug? Je hebt toch wel gekeken of hij in ons bestand zit? Liever gezegd: of de hond bij ons is ingeschreven?’

Nee, dat is Goldie niet en tot voor kort had Bente zelfs de naam Theris van Cuylenburg nooit gehoord.

‘Straks wen ik nog zo aan Goldie dat ik haar niet meer wil missen.’

Thijs zegt luchtig dat er meer honden op de wereld zijn.

‘Tot morgen dan maar, Bente.’

Ze groet hem en loopt mee tot aan de deur.

Ze mag niet klagen, Thijs is een geschikte man om als baas te hebben.

Goldie staat bij de etensbak te wachten. Bente schudt hapklare brokken in de bak en ververst het water. Dan is ze zelf aan de beurt. Een eveneens hapklare hap schuift ze in de magnetron. En terwijl haar diner de juiste temperatuur krijgt, benut ze de wachttijd om met haar moeder te bellen. Gespreksonderwerp: griep. Hoe kan het anders. Toch maar eens proberen om mama volgend jaar aan de prik zien te krijgen.

Verrast JULIA BURGERS-DROST door de liefde

De dappere Bente is gelukkig, nu ze niet meer thuis woont bij haar dominante moeder en haar zusje, maar een eigen flatje heeft, hoe klein ook. Ze doet haar werk in de dierenartspraktijk van Thijs met veel plezier, maar dan... wordt ze verrast door de liefde!

Aan de ene kant is er Jan, die aardige, meegaande basisschoolleraar, met wie Bente goed op kan schieten. Maar aan de andere kant is daar Maurits, een man van de wereld, die weet wat hij wil. Hun eerste ontmoeting verloopt nogal wonderlijk, en Bente weet niet wat ze van hem moet denken.

Toch bloeit er iets moois tussen de twee en al snel wordt besloten dat ze gaan trouwen.

Maar ze zijn nog maar pas getrouwd, als Bente wordt geconfronteerd met Maurits' verleden, waar zij tot dan toe geen weet van had. Kenden ze elkaar wel goed genoeg om een huwelijk aan te gaan? En hoe nu verder?

De romans van Julia Burgers-Drost, een geboren schrijfster, staan bekend om hun gevoel voor sfeer. Heerlijk om bij weg te dromen!

De auteur viert dit jaar haar zilveren schrijversjubileum, waarin zij ruim zeventig romans schreef. Daarnaast verschenen er vele omnibussen.

ISBN 978 90 205 2971 5 / NUR 344

9 789020 529715

www.kok.nl